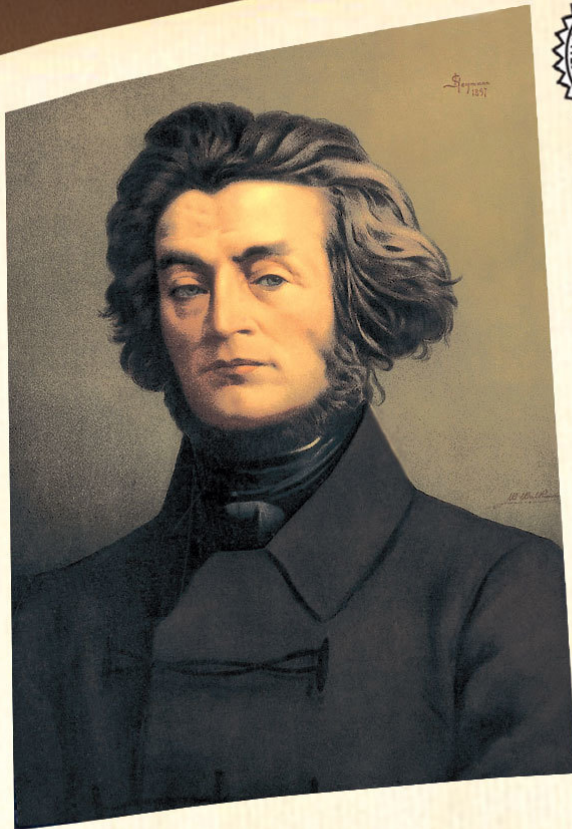

Адам Міцкевич

Вибрана поезія

Адам Міцкевич

Вибрана поезія

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Міцкевич А.

Вибрана поезія / А. Міцкевич — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

«Вибрана поезія» Адама Міцкевича – добірка, до якої увійшли одні з найвідоміших віршів автора***. У них представлені особисті інтимні переживання ліричного героя. Переклад поезій був здійснений видатним українським митцем Дмитром Павличком.

© Міцкевич А.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

ОДА ДО МОЛОДОСТІ	5
ДО М...	7
СПОГАД	8
Кінець ознакомительного фрагмента.	9

Адам Міцкевич

ВИБРАНА ПОЕЗІЯ

ОДА ДО МОЛОДОСТІ

Und die alten Formen sturzen eir
P.F. Schiller¹

Ні серць, ні душ – то кістяків народи;
Дай, молодосте, крила!
Хай злечу над мертвим світом
До оман ясної вроди,
Де старі перегороди
Новизни могутнім квітом
Розбиває твоя неприборкана сила.
Хай вже ті, що йдуть до ночі,
Хилячи долу поорані чола,
Стільки побачать довкола,
Скільки засягнуть погаслі очі.
Ти ж, молодосте, лети
Над просторами високо,
Ти людства безмірні світи
Пронизуй, мов сонця око.
Дивися вниз, де вічна мла встеля
Безмір лінивства, бруду повен:
То земля!
Глянь, як з вод її гниючих
Вибивсь гад у шкаралуцах.
Він сам собі стерно, моряк і човен;
Він повзає по хвилях, западає у вир,
Іде навпереверти, навзверти,
Меншого змія хоче цей, більший, пожерти,
А втім він вибухнув на скелі, як пузир.
Ніхто не знає ні його життя, ні згуби:
То самолюби!
Молодосте! Обернеться гіркотою
Нектар життя, випитий на самоті;
Радість небесна напоїть серця тільки ті,
Що поєднані ниткою золотою.
Разом, юні побратими!..
Спільне щастя до мети вестиме:
Розумні шалом, єдністю дужі,
Разом юні побратими!..
Щасливий той, хто впав при зброї,

---

¹ Старі форми руйнуються. Ф. Шиллер (нім.). (Прим, перекладача).

Хто тіло в смертельній стужі
Дав іншим на східець до слави нової.
Разом, юні побратими!..
Путь стрімлюща і ковзка,
Сила й страх – то вражі вої,
Хай же сила силу відтиска,
Вчёмось бороти переляк змолоду, як герої!
Хто дитям у колисці вдушив змію,
Що потім йому кентаври?
Він видере з пекла долю свою,
До неба піде по лаври.
Сягай, куди зір не сяга;
Ламай, що розум не зломить:
Молодосте! Орлина твоя снага,
Плечі твої – мов громи.
Гей! Рамено до рамена! Землю навкруг
Обвиймо руками, браття!
Думи зістріємо в спільне багаття
І в спільне багаття – дух!..
Встань же, брило, з ями світа, —
На колії нові пора;
Як злізе з тебе плісняви кора,
Згадаєш зелені літа.
Справді, в безмірі тьми і безладь,
Де сили стихійні в роздорі,
На підвалинах мусили стать
З волі Божої Всесвіту речі;
Шумлять вітри, клекочуть глибонечі,
А блакить освітлюють зорі —
В битвах жадоби лиш людський рід,
Лиш людство в нічному полоні;
Та гудуть вогні проломні,
З хаосу вийде духу світ:
Молодість його зачне на своїм лоні,
А дружба дасть йому теплінь в долоні.
Суремлять весняні води,
Передсудів гинуть льоди.
Встань, зоренице свободи,
Порятунку сонце, веді!

ДО М...

Геть із моїх очей!., корюсь одразу,
Із серця геть!., що ж, треба відійти.
Геть з пам'яті!., та ні... цього наказу
Не виконаємо – ні я, ні ти.
Я – ніби тінь: все ширші в неї крила,
Що далі відлітає од вогню, —
Що далі відступлю од тебе, мила,
То більшим сумом дух твій затемню.
На кожному кроці, кожною порою,
Де ми ридали, де зазнали втіх,
Я буду біля тебе і з тобою,
Як слід болінь і радостей моїх.
Чи підійдеш до арфи в самотині
І співом сколихнеш вечірню тьму,
Згадаєш раптом, що о цій годині
Ту пісню вже співала ти йому.
Чи сядеш грати в шахи – мить зажури,
Король у сітях, здатися пора,
Згадаєш: ти втрачала так фігури,
Як гралася остання наша гра.
Чи на балу, де одяги кармінні,
І музика, і щебетання дів,
Побачиш вільне місце при каміні,
Згадаєш – там зі мною він сидів.
Чи будеш ти читати про кохання,
Навік розбите присудом творця,
Подумаєш, одклавши те читання:
«Таж то про наші писано серця...»
Якщо ж (по волі автора, звичайно)
Закохані зійдуться врешті знов,
Загасиш свічку і зітхнеш печально, —
Чом наша не скінчилась так любов?!
Втім блискавки сіяння таємниче
Ніч розітне, як вістря палаша,
Сич у вікно заб'ється й закигиче...
І скажеш ти, що то моя душа.
На кожному кроці, кожною порою,
Де ми ридали, де зазнали втіх,
Я буду біля тебе і з тобою
Як слід болінь і радостей моїх.

Вірш, написаний 1823 року

СПОГАД

Лауро! Чи тепер, мов сон, перед тобою
Найкращих наших літ зринає дивина,
Коли закохані і юні, як весна,
Ми забували світ, затьмарений журбою?
Струмочок жебонить у лузі під вербою,
В жасминових кущах альтана потайна...
Там темрявою ніч ласкава й чарівна
Обкутувала нас, як ніжності габою.
А місяць осявав з блакитної путі
То білосніжну грудь, то персні золоті,
Тобі надаючи свого причарування.
Мруть очі у в очах, душа в душі щемить,
Стрічаються уста, і горнуться в ту мить
Сльозина до сльози, зітхання до зітхання.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.